

РИЧАРД КАСЪЛ

БУРЯ ИДЕ

Originally published in the United States and Canada as STORM FRONT by Richard Castle. This translated edition published by arrangement with Kingswell, an imprint of Disney Book Group, LLC.
Castle © ABC Studios. All Rights Reserved.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма, без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

БУРЯ ИДЕ

РИЧАРД КАСЪЛ

Ричард Касъл, автор
Илиана Велчева, преводач, 2015

Отпечатана в България
За контакти: contact@probook-bg.com
www.probook-bg.com

PRO[®]
BOOK

PRO BOOK[®] е регистрирана марка на PRO FILMS[®]

ISBN: 978-954-2928-74-4

РИЧАРД КАСЪЛ

БУРЯ ИДЕ

МИСИТЕ НА АГЕНТ ДЕРИК СТОРМ

PRO[®]
BOOK

София
2015

Глава 1

ВЕНЕЦИЯ, Италия

Гондолиерът можеше да се опише единствено като красив – с черни коси, тъмни очи, сурови черти, квадратна челюст и мускули, закалени от всекидневните усилия с греблото. Носеше костюм, какъвто очакваха туристите – прилепнала бяла блуза на червени райета, широки черни панталони, весело накривен ален шал и шапка с широка периферия, която не сваляше от главата си, въпреки че беше почти полунощ. Външният вид беше важно нещо и трябваше да придава нужната убедителност.

С мощни отмерени движения гондолиерът прекара лодката под моста „Кале деле Остреге“, а когато реши, че са напреднали достатъчно, зина и от устата му прогърмя скръбен баритон.

— Arrivederci, Ro-o-oma! – запя той. – Довиждане, au revoir, mentre...

— Без песни, моля – обади се пътникът, подпухнал блед мъж със сако от туид и глас, сякаш школуван в класически мъжки пансион от времето на Британската империя.

— Ама това част от обслу-ужване! – отвърна гондолиерът със силен акцент. – Много, как беше, роман-тико! Може ви намерим някое хубава рагаца, а? Ще ви се оправят ли настроение, а?

— Без песни – повтори британецът.

— Може си изгуби разрешително! – възмути се гондолиерът, но известно време греба мълчаливо. После наклони глава на една страна, втреничи се право в британеца и отново заграчи:

— Ко-о-опе-е-е-еле ми-ио, о-о-о, содоми-и-и-и-я...

— Казах без песни! – сопна се онзи. – За бога, човекче, сякаш някой дои козел! Вижте какво, ще ви платя двойно, само млъкнете.

Гондолиерът изруга под нос на италиански, но млъкна. Облаци закриваха луната и тя едва-едва осветяваше пътя му, така че той се съсредоточи върху задачата си и насочи грациозния нос на лодката към центъра на Канале Гранде, а после към откритите води на Лагуна Венета – странно място за гондола, особено посред нощ. Тук теченията бяха по-силни и плоското ѝ дъно не се справяше добре с вълнението, породено от ледения бриз, който духаше от запад.

Докато силуетът на кулата Кампаниле ди Сан Марко се смаляваше в далечината зад тях, гондолиерът свъси чело.

— Къде отиваме? – попита той.

— Просто гребете – отвърна британецът, вглеждайки се в мрака.

След няколко минути на няколкостотин метра пред тях светнаха три бързи последователни проблясъка. Към десния борд на гондолата се приближаваше малка рибарска лодка.

— Натам – обади се британецът и посочи надясно. –
Гребете натам.

— Си, синьоре – отвърна гондолиерът и се насочи
към светлината.

Скоро доближиха лодката (бял траулер от фибро-
тъкло) и гондолиерът бързо огледа мъжете в него –
трима на брой, очевидно не рибари. Първият стоеше до
носа, подпрял автомат АК-47 на рамо, оглеждаше хо-
ризонта и бавно описваше дъги с цевта. Вторият стое-
ше в капитанската кабина с ръце на руля и пистолет на
дясното бедро, а третият, плешив като яйце албинос,
чакаше на кърмата. По всичко личеше, че не е въоръ-
жен и има очи единствено за британеца.

Лесна работа.

Моторът на рибарската лодка намали оборотите и тя
плавно спря. Щом двете кърми се изравниха, британе-
цът и албиносът проведеха кратък разговор. Гондоли-
ерът търпеливо изчака размяната и накрая албиносът
наистина подаде на британеца малка кадифена торбич-
ка. В този миг гондолиерът мина в действие. Мъжът с
автомата изобщо не видя как греблото излита от вода-
та и осъзна, че то се движи към него едва когато се на-
мираше на десетина сантиметра от ухото му, а тогава
вече беше твърде късно. Той се стовари на дъното на
лодката с глух тътен.

Един.

Мъжът на руля реагира, но бавно. Първото, което
направи, бе да излезе от кабината, за да провери какъв
е този шум. Точно там сгреси – вместо това трябваше
да посегне към пистолета си. Когато започна да си дава
сметка къде е сбъркал, гондолиерът вече беше хвър-
лил греблото и след като скочи в лодката, „капитанът“

тръгна към него с вдигнати ръце. Макар че владееше множество хватки от източните бойни изкуства, „италианецът“ избра по-западна тактика и го посрещна първо с кроше в носа, което го зашемети, а после – с удар под брадичката, който напълно пресече връзката му с реалността.

Двама.

Албиносът вече посягаше към ножа на глезена си, но се намираше твърде далеч, а и беше закъснял. След една голяма крачка гондолиерът приклепна, нанесе му смазващ ритник в главата и той припадна. След това едрият брюнет бързо върза ръцете на тройката с найлоновите белезници, които извади от джоба на панталона си. През това време британецът го наблюдаваше с неизказан ужас. Гондолерът сякаш дори не се беше задъхал.

— Добре, сега е твой ред – заяви той на британеца без следа от италиански акцент и извади четвърти чифт белезници. Американец ли беше?

— Вие... вие кой сте? – попита британецът.

— В момента това едва ли е най-належащият ви проблем – отвърна онзи и се приготви да се върне в гондолата. – Държавната измяна е далеч по...

— Назад! – извика британецът и извади от самото си пистолет „Деринджър“ с къса цев. Гондолиерът го изглежда, по-скоро раздражен, отколкото уплашен. От разузнаването му бяха казали, че британецът няма да е въоръжен, което за пореден път доказваше какви тикви са всъщност. Без да се поколебае, той скочи гърбом от траулера и потъна в буйните води, а британецът дръпна спусъка и стреля напосоки. Непознатият обаче бе действал твърде бързо – по-вероятно беше да улучи някоя от чайките на площад „Сан Марко“.

Британецът обърна глава наляво, надясно и пак наляво, завъртя се, после – още веднъж. Очакваше сред вълните да се надигне глава и възнамеряваше да я простреля в момента, в който я зърне. Пистолетите „Деринджър“ не са от най-точните, но той беше изключителен стрелец – често срещано качество при шпионите.

Минаха десет секунди, двадесет секунди, тридесет секунди. Минута, две минути. Гондолиерът беше изчезнал, но как бе възможно това? Да не би куршумът в крайна сметка да го беше улучил? Сигурно. Онзи човек, който и да беше той, сега лежеше на дъното на лагуната.

— Е, това беше – каза британецът, прибра деринджъра и се залови за лодката, за да може да се изправи и да прецени положението.

Внезапно го сграбчи ръка – беше се появила от нищото, мокра и студена, и го стискаше за китката. После я изви и не спря, докато не строши костта при лакътя. Британецът изрева от болка, но агонията му беше кратка – гондолиерът се прехвърли в лодката и с всичка сила го удари в слепоочието, а тялото на британеца моментално увисна безжизнено на седалката на гондолата.

— Трябваше да ме оставиш да си пея – каза му непознатият. – Според мен звучах *прелестно*.

Той сложи найлонови белезници и на британеца, откри кадифената торбичка и провери какво има в нея. Насреща му блесна шепа диаманти на стойност поне два милиона долара.

— Тати трябва по-добре да пази семейните бижута – обърна се той към все още припадналия британец. После се изправи, вдигна ръка към лицето си, натисна едно от страничните копчета на часовника си и

заговори:

— Ало, боклукчиите, тук Вито. Време е да си приберете отпадъците.

— Разбрано, Вито – чу се глас от миниатюрните колонки на часовника. – Боклукчийският камион пътува към вас. Сигурен ли сте, че сте покрили целия маршрут?

— Потвърждавам – отвърна гондолиерът и огледа обезвредените си противници. – Имаше само четири кофи, изпразних и четирите.

От колонките се разнесе друг глас, толкова дрезгав, че сякаш гърлото на притежателя му бе покрито с две-три лопати ситен чакъл.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. Добра работа, Дерик Сторм¹.

¹ Както при книгите за Ники Хийт, така и тук, фамилията на главния герой – Дерик Сторм (Storm, англ. – буря) – дава име на всяка част в поредицата. (Бел. ред.)

Глава 2

ЦЮРИХ, Швейцария

Крадецът беше в кухнята, Вилхелм Соренсен бе сигурен в това. Той тръгна към отворената врата с разтуптяно сърце и се закова на място, за да се послуша. Да, ето. Една от медните саксии, които висяха от тавана, леко издрънча. Със сигурност беше крадецът. Гонитбата скоро щеше да приключи. Крадецът щеше да бъде хванат и изправен пред съда. Така, както той го разбираше.

Соренсен се движеше като арктическа лисица през тундрата, когато ръката му докосна вратата. Пак чу шум, този път – кикот.

Ужасно обичаше да играе на стражари и апаши.

— Ехо, Вьогелайн! – извика той. Птиченце. Така наричаше крадеца.

Тя пак се изкиска, а той нахлу вътре, задъхан и изплезил език. Рядко не се напрягаше толкова.

Нея вече я нямаше. По челото му потече пот и пред очите му покапа по пода. Преди половин час беше взел тройна доза от лекарството против ерекtilни

дисфункции и хапчетата бяха разширили почти всичките му кръвоносни съдове. Сега кръвта бушуваше из тялото му, обикновено бледото му лице беше станало мораво, а от тялото му се лееше пот, сякаш беше шопар, готов за кланицата.

Слава богу, че членовете на борда не можеха да го видят, да не говорим за пресата – Вилхелм Соренсен, един от най-богатите мъже в Швейцария и най-влиятелните банкери в света, само по чорапи, боксерки, тиранти и полицейска фуражка от магазин за маскарadni костюми.

Беше изпратил жена си в бунгалото им в долината на Лоара, за да дегустира вино с няколко приятелки. Дъртата пияница точно това искаше, така че той бе останал съвсем сам в имението им на езерото Грайфен. По-точно съвсем сам с Бригите – деветнадесетгодишна шведка, поредното попълнение в маниакално богата му колекция от почти непълнолетни любовници.

Интимните им „разговорчета“ не противоречаха на закона, бяха просто неморални, блудни и изначално гнусни. В природата едва ли съществуваше по-противна гледка от Вилхелм, женен мъж на близо седемдесет години, с провиснала изпод бельото му обилна плът, хукнал по петите на това изящно русо създание и все пак играта им беше точно такава. Бригите обличаше абсурдно скъпото бельо, което ѝ беше подарил него ден – този път от розова, поръбена с пера коприна, купено от Ню Йорк за четиристотин долара – и тичаше из къщата, без да изпуска бутилката „Боланже“ за четиристотин и петдесет евро от ръката си. Пет глътки стигаха, за да започне да се преструва на пияна, а след десет вече се беше замаяла достатъчно, за да го

изтърпи, докато пръхтеше и се потеше отгоре ѝ, когато му позволи да я хване, най-вече за да се отърве. Рядко му трябваша повече от пет минути.

— Ехо, Шнуки! – пропя тя. Така го наричаше и името означаваше нещо като „сладурче“ – най-незаслуженият прякор в историята на устното общуване.

В кухнята я нямаше. Той последва звука на мелодичния ѝ глас до дневната, онази с величествената като на катедрала таван и прекрасния изглед към езерото. Не че в момента го вълнуваха спокойните му води.

— Идвам да те хвана, Птиченце! – подвижна той, удари си крака в креслото и тихо изруга. Не беше пил – и трезвен едва се справяше, така че пиан изобщо нямаше да успее, въпреки шепата сини хапченца.

Кикотът сякаш идваше от коридора, който водеше до фойето, така че той го последва. Да, виждаше му се краят. До фойето имаше една стая, но иначе беше задънено. Малката скоро щеше да бъде негова.

Внезапно тя изпищя и Соренсен се намръщи – това не беше част от играта. Все едно – щеше да получи каквото искаше, а после да я прати в града с кредитната си карта, за да купонясва цяла нощ. След това щеше да си отспи.

— Сега вече те хванах, Птиченце! – извика той, зави към тъмното фойе и спря. Там стояха шестима тежко въоръжени мъже с тактически униформи и очила за нощно виждане. Един от тях, най-грамадният, беше сграбчил една от русите плитки на Бригите и притискаше нож до гърлото ѝ. Очите ѝ бяха ококорени като паници.

— Какво е това? – попита Соренсен на немски със заповеден глас.

Най-ниският от непознатите, топка мускули с ръст не повече от метър и шестдесет, свали очилата си. Под тях се показва еднооко лице с превръзка и бледа като восък кожа, обезобразена от сериозно изгаряне. Той насочи полуавтоматичния си „Ругер“ 45-ти калибър към шкембето на Соренсен.

— Млъквай – каза мъжът, когото Соренсен вече наричаше „Едноокия“. После посочи към стаята. – Заминавай там.

Вилхелм Соренсен беше най-добрият трейдър в Швейцарската национална банка – най-голямата банкова институция в страната, която разполагаше с активи на стойност малко над два трилиона швейцарски франка. Всеки божи ден търгуваше с небивали суми в евро, долари, юани и рандове и само миналогодишният му бонус възлизаше на четиридесет и пет милиона франка, без да се броят личните му инвестиции. На него никой не му нареждаше.

— Това... това е абсолютно безобразие! – каза Соренсен, като сам мина на английски. – Кои сте вие?

Едноокия се обърна към онзи, който държеше Бригите, и кимна. Мъжът рязко замахна с ножа и на шията ѝ зейна дълбока рана. Тя изписка, сякаш изпод вода, и падна на колене. От прерязаната ѝ сънна артерия шурна кръв и тя инстинктивно вдигна ръка към шията си, но сякаш се опитваше да спре наводнение с цедка.

— Не понасям неподчинението – заяви Едноокия.

Пред ужасения поглед на Соренсен животът напусна играчката му. Не се тревожеше за нея, а за себе си, обзегото паника. Беше освободил охраната за уикенда, така че двамата с Бригите да могат да се усамотят. Имаше пистолет – стар „Валтер“, останал от баща му (който

бе симпатизирал на нацистите). Оръжието обаче се намираще в сейфа на горния етаж. Телефонът му не беше у него, а и тези едва ли биха му позволили да се обади на някого.

Соренсен зависеше изцяло от тяхната милост.

— Моля ви, нека проявим благоразумие – каза той, като се опитваше да звучи спокойно. – Аз съм богат човек, мога да...

— Млъкни – нареди Едноокия и вдигна пистолета така, че да сочи към лицето му. – Влизай вътре.

Соренсен усети, че към гърба му се притиска дуло – един от другите го беше заобиколил и го буташе към стаята с оръжието си. Той ги остави да го подкарат на-там и си каза, че положително не са дошли да го убият. Трябваше да запази присъствие на духа. Никой не може просто *да убие* човек като Вилхелм Соренсен, последствията биха били твърде сериозни. Това обаче очевидно щеше да му струва много пари... и доста да го засрами.

Той хвърли последен поглед към Бригите, която легеше по лице наред локва кръв. Как щеше да обясни това на жена си? Открай време подхождаше дискретно към хобито си. Или поне достатъчно дискретно, за да могат двамата да се преструват, че бракът им е съвсем обикновен. По-лошото беше, че кръвта на Бригите се просмукваше в античния връзван килим, който бяха открили в Турция. Любимият килим на жена му. По дяволите! Сега наистина щеше да загази.

Когато влязоха в стаята, Едноокия каза „Там!“ и посочи един стол-антика с висока облегалка. Без излишни движения двамата от мъжете вързаха Вилхелм за него, като омотаха щедри количества лепенка около глезените, бедрата и торса му. Само ръцете му останаха

свободни.

— Не знам кой ви плаща за това, но аз ще ви платя повече – заяви той. – Обещавам.

— Млък! – отвърна Едноокия и злобно го зашлеви с опакото на ръката си.

— Вие не разбирате, аз...

— Искаш ли да ти отрежа устните? – попита Едноокия. – С удоволствие ще го направя, ако не млъкнеш.

Соренсен млъкна. Щом искаха първо да установят надмощие, добре. Щеше да им го позволи. Когато двамата мъже го вързаха, Едноокия дръпна ципа на черния си сак и извади необичайно на вид дървено трупче – основата на нещо като окови, с отвори за китките и регулируеми скоби, с които можеше да се прикачва към плоскости.

Едноокия се огледа и откри каквото му трябваше в ъгъла – ръчно изработена абаносова маса от Сенегал с плот от мароканска плочка. Тежеше поне сто килограма – когато им я докараха преди три години, за внасянето ѝ бяха нужни двама души с количка и оттогава не я бяха местили. Едноокия я вдигна сам, почти без да се напругне, постави я пред него и захвана оковите. После кимна и двамата с лепенката хванаха банкера за ръцете. На Соренсен му се стори, че са го правили и преди, всяко движение изглеждаше отработено. Вкараха китките му в оковите, а Едноокия ги затегна, докато напълно ги обездвижи. Извади чифт клещи от сака си и ги огледа за миг, а после систематично изтръгна ноктите на дясната му ръка един по един, без коментар.

Соренсен крещя, умолява, придумва, заплашва, плака и руга, но Едноокия не се трогна. Беше съсредоточен върху задачата си и сякаш вадеше стари гвоздеи от дъска. След всеки пръст спираше за малко, за да разгледа

кървавия нокът, а после го пускаше в една кесийка на колана си. Обожаваше нокти – в колекцията му вече имаше стотици. Този на палеца обаче малко го измъчи – наложи се да го извади на три пъти. Той се намръщи, отвратен от несръчността си. Този нямаше да си го запази.

Накрая кимна, хората му освободиха осакатената ръка на Соренсен, а Едноокия се насочи към лявата.

— Така – каза той. – Кажете ми паролата.

Соренсен беше на ръба на инфаркта. Сърцето му блъскаше с близо двеста удара в минута, заради болката бе изпаднал в шок и макар че се потеше от всяка пора, тялото му беше леденостудено.

— Коя... коя парола? – изпъшка той.

Вместо отговор Едноокия изтръгна нокътя на лявото му кутре. Банкерът отново изрева, а онзи пък на нокътя в кесийката си.

— За бога, човече, кажете ми коя парола! – замоли се Соренсен. – Ще ви я дам, просто трябва да знам коя!

— За МонЕкс 4000.

МонЕкс 4000? Защо пък им беше... все едно, сега значение имаше само болката. И това да спре. Соренсен избъбри паролата, без да се поколебае, а Едноокия погледна към един мъж с дълга огненочервена коса. Той извади малко устройство и въведе комбинацията от цифри и букви, получена от Соренсен, после кимна само веднъж.

Доволен, Едноокия извади пистолета си от кобура и пушна два куршума в челото на банкера.

Когато градинарят на Соренсен откри тялото му на другата сутрин и събщи на местните власти, в САЩ

наближаваше три сутринта източно стандартно време. В четири и половина компютрите в Интерпол отбелязаха приликите между това престъпление и двете сходни убийства, извършени в Япония и Германия през изминалите пет дни. Два часа по-късно агентите потвърдиха изводите от компютърния анализ и решиха да действат по определения протокол, като съобщиха на свързките си по целия свят, включително на американската полиция. Американците се мотаха цял час, докато решат как да подхождат, но точно в 6:30 сутринта телефонът на Джедедая Джоунс иззвъня.

Официално Джоунс работеше за тайните служби в ЦРУ. Всъщност мисиите, персоналът и бюджетът, за които отговаряше, не съществуваха в нито един официален отчет.

Мъжът от другата страна каза, че съжالياва, че му звъни толкова рано в съботен ден, но истината беше, че спокойно можеше да не се извинява. Джоунс беше отишъл на джогинг в четири сутринта, а в пет и половина вече работеше. За него това беше „мързелив съботен режим“.

Той изслуша мъжа, благодари му и се захвана с конциите, които само той умееше да дърпа. Отне му само час да прати хора в Швейцария, Япония и Германия, а след около два вече получаваше предварителни доклади.

Щом разбра, че убиецът в Швейцария е бил едноок, Джоунс си даде сметка, че вече знае как да действа. В списъка му имаше само един човек, чиито подготовка, интелект и воля го превръщаха в достоен противник на този човек.

Той посегна към телефона си и позвъни на Дерик Сторм.